

L'ocell que no podia volar, de Joan Ruiz

Hi havia una vegada un bosc ple d'arbres molt presumits. Sempre lluien la seva copa verda i es feien veure des de ben lluny. A la primavera tots els ocells arribaven cansats del seu viatge i en aquells bonics arbres hi feien el seu niu.

En un d'aquests arbres majestuosos hi havia un niu amb tres ous que estaven a punt d'obrir-se. La mare pit-roig els escalfava cada dia amb les seves plomes suaus; tenia moltes ganes de veure els seus fillets.

Un dia els ous van començar a trencar-se a poc a poc. Tímidament es van anar obrint les tres closques i de dins en sortiren tres ocellets molt petits que anaven molt escabellats. Durant els primers dies la mare els protegia i alimentava de valent. Volia que els seus fills fossin forts i valents per aprendre a volar i a sobreviure dins d'aquell bosc frondós.

Quan van ser una mica més grans la mare els va ensenyar a enlairar-se. Ja era el moment. Dels tres ocellets n'hi havia un que semblava més poruc. Als seus germans no els va costar gens aixecar el vol i sostenir-se, i cada dia en sabien una mica més.

L'ocellet estava trist, tenia por i no sabia què fer. Encara no havia sortit del niu tot i que la mare insistia a ajudar-lo.

Un dia, el petit ocell va sentir com el tronc de l'arbre on vivia es movia molt. Poc a poc va treure el cap d'entre les herbes seques del seu niu i va veure com un gat de colors marronosos s'enfilava amunt. L'anava a buscar. Se'l volia menjar.

L'ocellet va fer el cor fort i sense mirar a terra va obrir les ales amb totes les seves forces i es va començar a enlairar. No s'ho podia creure, estava volant.

- Doncs, no és tan difícil! -va pensar mentre planava per damunt dels arbres.

A partir d'aquell dia l'ocellet va perdre la por a volar i a moltes coses més; segurament ja s'havia fet gran.